

[Steen Folke]

Ud over disse grundlæggende problemer og den diskrimination, som civile værnepligtige fortsat er udsat for, og som er hovedemnet for debatten i dag, vil jeg kort berøre et par andre ting, nu da vi har debatten om de civile værnepligtiges forhold. Jeg vil gerne spørge indenrigsministeren om et par ting.

Det ene er et spørgsmål om at gøre de civile værnepligtiges forretningsudvalg forhandlingsberettiget over for styrelsen på samme – omend utilstrækkelige – måde, som de militære værnepligtiges og de CF-værnepligtiges forretningsudvalg er i f.eks. lønspørgsmål. Så vidt jeg ved, har de civile værnepligtiges forretningsudvalg ikke en tilsvarende forhandlingsret, og det forekommer mig ærlig talt urimeligt. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han ikke vil overveje at indføre på det punkt en ligestilling i forhold til de militære værnepligtige og CF'erne. Det har jeg i hvert fald svært ved at se der skulle være nogen særlig gode argumenter imod.

Et andet spørgsmål, jeg gerne vil berøre og stille ministeren, er nogle temmelig kraftige forlydender om, at Sjellebro, som jo er den eneste lejr for militærnægtene vest for Store Bælt, muligvis skal lukkes, nedlægges, hvad ved jeg. Det er som sagt nogle kraftige forlydender, jeg har hørt, og jeg vil gerne spørge ministeren, om det kan være rigtigt, at man har planer om noget sådant. Det vil da, så vidt jeg kan se, være overordentlig u hensigtsmæssigt at lukke den eneste lejr, som findes overhovedet vest for Store Bælt, men jeg vil bede ministeren om at svare på dette her under debatten.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Det er med stor tydelighed fremgået, at der er store vanskeligheder ved at diskutere denne sag meget konkret, fordi der her, som jeg allerede har sagt, er tale om en situation, hvor det at måle timelønninger af flere grunde er en vanskelig ting, hvor det at sætte kontanter i form af lønninger eller andre ydelser op over for ulemper af vidt forskellig karakter for tjenesteforhold under vidt forskellige forhold umuliggør en rent økonomisk diskussion, en timeløns- eller en årslønsdiskussion.

En anden ting, som også gør diskussionen vanskelig, er f.eks., at hr. Pelle Voigt siger, at diskriminationen mod de civile værnepligtige

gør, at der bliver færre og færre af dem – sådan hørte jeg i hvert fald der blev sagt på et tidligere tidspunkt. Der kan jeg let sige, at det bestemt ikke er min opfattelse, og argumentere for, hvorfor det ikke er min opfattelse, men jeg er ikke i stand til at dokumentere det, for jeg har ikke bedt dem, der har meldt sig til aftjening af værnepligt i forsvaret, om at udfylde spørgeskemaer om, hvorvidt de ville have valgt civil værnepligt. Jeg kan derfor ikke møde med et talmateriale, der fortæller, om min antagelse er rigtig, nemlig den antagelse, at dels det forhold, at flere og flere unge har en positiv indstilling over for forsvaret, dels det forhold, at der er flere og flere unge, og dels det forhold, at vi har stor arbejdsløshed – tre ting, hvis indbyrdes forhold jeg af gode grunde ikke er i stand til at definere nærmere – har medført, at flere og flere melder sig til frivillig aftjening af værnepligten, hvilket har medført, at behovet for at udskrive både til forsvaret og civilforsvaret er blevet mindre, og at antallet af civile værnepligtige derfor er kraftigt faldende. Det, jeg beder om forståelse for, er, at denne diskussion er næsten umulig på de præmisser, den ønskes ført.

Derfor er det fortsat min opfattelse, at vejer man totalerne, i det omfang man kan veje sådanne usammenhængende og heterogene ting i en helhed, er der stadig den balance, der var i 1976 i det, man kan kalde den totale værnepligtsbyrde for civile værnepligtige og militære værnepligtige. Det vil sige, at hvis man fortsat er af den opfattelse, at den afvejning i sin tid var korrekt, kan jeg ikke se, der er begrundelse for at ændre, heller ikke på lønforholdene for de civile værnepligtige alene, sådan som det her er foreslået. Men det er klart, at vi i indenrigsministeriet undersøger, om det er tilstrækkeligt at sikre samme forhold imellem de ydelser, de civile værnepligtige får, og de ydelser, som militære værnepligtige får, om det er tilstrækkeligt at sikre dem ved den samme procentvise stigning. Men det har efter vores overbevisning hidtil vist sig, at de udgifter, som daglønnen til de civile værnepligtige, kostgodtgørelsen og huslejegodtgørelsen skal dække, ikke er steget stærkere siden 1976, end vederlagene er steget. Hvis de vurderinger er korrekte, er der ikke sket nogen relativ forringelse, heller ikke økonomisk set, af de civile værnepligtiges forhold. Med den risiko, der altid ligger i